

Rozhovor s Ester Kočičkovou

Všichni víme, Ester, že jsi všestranná umělkyně. Řekni mi upřímně, čím se bytostně cítíš být: zpěvačkou, herečkou, moderátorkou či textařkou nebo skladatelkou...

Já vážně nevím. A navíc si ještě zapomněl na rozhlas a divadelní improvizace... Často mě napadá, že už bych si něco měla vybrat a začít se tomu věnovat pořádně, protože mnoho psů – zajícova smrt, jak se říká. Ale nedaří se. Co se týče rozkoše, té mi nejvíc přináší psaní písňových textů. I zpívat je, mě pak baví, jenže mám taky maturitu z hudební výchovy, a tak tuším, že zpěvačky už tu byly opravdu lepší.

Známe Tvou současnou tvář a široké spektrum aktivit, ale prozrad' nám, prosím, něco o Tvých začátcích...

Úplně na začátku byla matkou vynucená pedagogická škola a hned po ní vychovatelka řeznic na internátu, pak krátké studium pantomimy, pak pět let Konzervatoře Jaroslava Ježka v ročníku Jaroslava Duška, a tady snad začaly ty pravé začátky. Hlavně proto, že nejen mě tenkrát Jaroslav nasměroval trochu jinak, než je na uměleckých školách obvyklé, a tím i možná způsobil tu mou dnešní rozpolcenost. Samozřejmě si nijak nestěžuju! Být klasická herečka, a tedy čekat léta v kamenném divadle na hlavní roli nebo vymetat televizní seriály kvůli hypotéce by se mi dneska už opravdu nechtělo.

Byla jsi, oprav mě pokud se mýlím, u počátků STAND UP COMEDY v Čechách.

Prozrad' nám, co Tě k této disciplíně přivedlo...

Oslovili mě kolegové z Radia Limonádový Joe a jeho spřízněnci, kteří u nás Stand-Up rozjížděli pro značku HBO. Bohužel, z původní gardy vydržel málokdo, za to přibylo hodně mladých a dravých. Ti sice přísně ctí pravidla žánru, což znamená nepoužívat žádné zástupné role, stylizace, kostýmy a rekvizity, nic nečíst, nezpívat, nerecítovat, zkrátka jen stát u mikrofonu a vyprávět něco veselého... Jenomže jak jsou tak mladí a přísní, bývají často i jejich výstupy takové mladé a přísné, a to si logicky vynutilo i postupnou změnu publika, jemuž já jako „komická stará“ skoro nemám co nabídnout.

Víme, že jsi velmi společensko kritická osoba, mohu-li to tak

pojmenovat. Co říkáš na současnou nejžhavější kauzu, která hýbe národem: Miloš Zeman a osmadvacátý říjen, den udělování státních vyznamenání...

Se soškou Buddhy na domácím oltářičku můžu říct jedině: Je to tak, jak to je. Přesto jsem ještě nehodila vidle do záhonu a k volbám chodím vždy a připravena, v naději, že příště bude třeba lepší výběr. A taky věřím tomu, že nic není náhoda a že každý mravenec, prezident i odbojář má ve vesmírném soukolí svou přesně danou úlohu.

V pátek 14.10. 2016 jsi účinkovala spolu Lubošem Nohavicou v Kulturním Centru KOSTEL v Mělnickém Vtelnu. Podělíš se s námi o své dojmy...?

No, hlavně nám tam všem byla zima, nemýlím-li se? O to víc si vážím všech, kteří vydrželi až do konce! Ale klavírista o prsty nepřišel, vhodný druh vytápění už s paní starostkou a s památkáři hledáte, takže je všechno v pořádku. Jen mě mrzí, jestli jsem se některé nebo některého z mělnicko-vtelnických divaček a diváků opravdu nepříjemně dotkla nějakým textem či žertem. Místy to tak vypadalo... Ano, já dost často někoho popudím, ale všeobíjající, korektní zábavu prostě dělat neumím.

Otázky kladl dramaturg KC KOSTEL Ivo Šorman